

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt IV. Quod Deus quandóque voluerit accidere has Apparitiones, ad
confundendos hostes Christianæ Religionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

18. Nec est, quod quis dicat de diuinis rebus hos institutos fuisse, per reuelationes diuinitus factas, Christum ipsis se non exhibuisse. Quid enim interest, Christum per reuelationes videas, an res arcanas, diuináque? Et quid si, qui de rebus arcanis instituti sunt, eos Christum quandoque vidisse dicamus? De Apostolis hoc pluribus exemplis doceri potest.

19. Sed fuerint reuelationes Sanctis hominibus factæ, absque exhibitione Christi; profectò negari non debet, Christum sæpe Sanctis hominibus se exhibuisse; nunc somno occupatis, nunc etiam vigilantibus. Docet hoc liber de Christi Apparitionibus Impersonalibus. Et qui extra Sacramentum sæpissimè apparuit, & se exhibuit, an huic prohibitum erit, ne appareat in Sacramento?

CAPVT IV.

*Quod Deus quandoque voluerit accidere has
Apparitiones, ad confundendos hostes
Christiana Religionis.*

*Solet enim hand rarò confundere
contrarios Christo*

In propriâ personâ;

Item in suis membris;

In suis imaginibus;

In rebus ad cultum Christi pertinentibus;

In mandatis ab ipso datis;

Et fuisse etiam in quibusdam Ap-

*paritionibus Deo propositam,
confusionem quorundam,
probant facta Iudæis aliquibus,*

*Quibus neq, profuerunt ad fidem
amplectendam, & confir-*

mandam;

Neq, ad Christianos mores;

Neq, ad spiritualem consolationem.

R 3

I, Di-

I. **D**Vrum est tibi contra stimulum calcitrare. Ita ad Saulum Tarsensem de cælo Dominus, Actor. 9. quando ille spirans minarum & cædis, profectus Damascum, ut si quos eius viæ viros ac mulieres inueniret, perduceret Hierusalem. Significat verò frustra labores suscipere, seque confundere, imò sibi obesse, & detrimenta potius quàm lucra reportare eos, qui prauo & peruerso studio se ipsi opponunt; quemadmodum qui contra stimulum calcitrant, potius læduntur, quàm lædunt.

2. Atque ità fanè vt plurimùm accidit. Confusionem, si non quid deterius, reportarunt, qui quouis modo Christo contrarij fuerunt, vel in se, vel in suis, vel in ipsius imaginibus, vel in rebus ad ipsius cultum pertinentibus, vel etiam in contemptu atque negligentia ipsius mandatorum. Quemadmodum omnibus his modis contra stimulum quasi contingit calcitrare, ita in omnibus lædi atque confundi.

3. In proprio corpore, atque adeò propria personâ ipsi contrarij fuerunt Iudæi, cum olim in terra cōmunem nobiscum vitam ageret. Hos nunc ipse verbis perstrinxit; nunc ex manibus eorum dilapsus; nunc etiam in cruce pendens, accersitis pro se quasi omnibus elementis, & à fide verâ alienis hominibus, confudit, & toti mundo fecit contemptibiles.

4. Contrarius ipsi, in sibi deuotis Christianis fuit Saulus, vt diximus. Et qui non nisi minas & cædes spirabat, voce diuinitus admonitus atque in terram prostratus, in hanc humilitate plenissimam vocem, erupit, Domine
quid

quid me vis facere? ab illóque tempore tanto constantiùs, pertinaciùsque Christi gloriam cœpit defendere, quanto maiori cum furore, & barbarie eandem locis omnibus volebat esse proscriptam.

5. Contra Christi imagines quidam fuerunt insolentiores; nihil verò præter confusionem, perpetuamque ignominiam reportarunt. Refert Greg. Turonens. l. 1. c. 22. de gloriâ Martyrum, fuisse Iudæum, qui in Christi imaginem sæuijt, illámque telo transfodit; in imagine impiæ voluntatis suæ argumenta daturus, quæ in Christo ipso libenter exercuisset. Sed sanguine ex imagine profluente, primùm confusus est; deinde proditus & lapidum turbine oppressus à Christianis, miseram animam efflauit. Similia exempla plura ex varijs autoribus, collegit Bredembachius, l. 3. Collationum.

6. Apertè Christi regni, rerúmque ad Christi religionem cultúmque pertinentium, se publicum hostem professus est Iulianus Apostata. Sed quantâ cum sui ignominia, dedecore, confusione? Ipse se à Galilæo (Christo) victum esse, animam expirans blasphemus ore confessus est. Occisus fuit incerti spiculo, & diuina visio prius ostensa S. Blasio; cui cum B. Virgine S. Mercurius apparuit, & discedens, & cruentam hastam referens, quemadmodum ex Helladio D. Basilij discipulo docuit Damasc. lib. de imaginibus. Vide Sozomenum l. 6. c. 2. & Niceph. l. 10. c. 35.

7. Neque tuti fuerunt, qui non ita potenter in Christum sæuierunt; sed tamen hoc ipso contra eundem calcitrâsse dici possunt, quod legibus ab ipso latis aut restiterunt,

runt, aut non satisfecerunt. Volebat Dominus, vt quæ gratis sui accepissent, gratis darent. Id non attendens Simon Magus, cum per impositionem manus Apostolorum, obseruaret dari Spiritum sanctum, petit & hanc sibi tradi potestatem, non leui pecuniæ summâ, Apostolis oblatâ. Quid verò in Christi personâ Petrus? Pecunia tua, inquit, tecum sit in perditionem.

8. Hæc cum ita sint, non mirum cuiquam videri debet, si & ijs se Christus opponat, eos egregiè confundat, qui in SS. Sacramentum Eucharistiæ, in quo verè, realitèrque Christi corpus est atque sanguis, sunt sacrilegi; & quam Christo in propriâ personâ optarent, hanc eidem in SS. Sacramento irrogant contumeliam. In quorum genere complures Iudæi fuerunt, quorum p. 1. c. 1. n. 10. 11. 12. 13. mentionem facimus.

9. Sed egregiè ipsos in hoc Sacramento Christus confundit. Credebant Christum non esse Deum; vnde per summam contumeliam obiiciebant, si Christianorum esset Deus, se ostenderet in nomine mille Diabolorum. Quid verò? Mox ad impiam vocem hostia sanguine fluxit, magno Christi diuinitatis argumento. Volebant nequitias & sacrilegia esse occultissima; ipse verò effecit, vt in omnium essent oculis, & ad posterorum venirent memoriam. Omnem illi Christo subtractum cupiebant esse honorem; Christus suum honorem ijs ipsis hostijs promouit & promouet, quibus illi quam potuerunt, intulerunt iniuriam. Volebant de Christo in hostijs, quasi vindictam sumere; Christus ex iisdem hostijs se quasi vltiscitur, quando effuso sanguine eorum scelus prodit, & in Magistra-

gistratum potestatem tradit, extremis supplicijs excruciantos.

10. Atque hic etiam vnus est finium, qui Christo in his Apparitionibus, sub peregrinâ specie in Sacramento propositi fuerunt; vt ob id dici & credi debeat, quemadmodum illæ valent ad fidem persuadendam & cõfirmandam; ad mores Christianos formandos; ad piorum, Christo deuotorum consolationem, ità & valere ad quorundam refractariorum confusionem.

11. Neque enim de hoc rectè dubitabitur. Quorsum enim hæ Apparitiones, inter priuatos sacrilegorum Iudæorum parietes, apud Christi, Christianorùmque coniu-ratissimos hostes? vbi ipsis hisce Apparitionibus prodigiosis, spectatores facti sunt deteriores? quorsum inquam, esse potuerunt?

12. Non his fides Christiana erat persuadenda apud eos, apud quos Prophetarum vaticinia nihil profecerunt. Nec erant in fide confirmandi, qui fidem Christi omnibus modis oppugnabant.

13. Nec erant his ad saniora consilia vocandi; à fugâ vitiorum, ad studia virtutum. Quoniam vbi fidei iacta fundamenta non sunt, vt apud Iudæos non erant, parum profunt ad æternam vitam, aut vitiorum fuga, aut studium exercitiõque virtutum.

14. Consolatione spiritali quis dignos censeat? Hæc Deus in virtutum studio exercitatissimos, & quibus frequens est de diuinis rebus meditatio, dignatur. Quid horum in perfidis Iudæis, qui hostili furiosoque animo Sacramenta aggrediebantur, & prodigijs terri animos in

S

nequi-

nequitiâ confirmabant? & non minora bella contra conscientiam sceleris testem, quàm ipsum Sacramentum gesserunt?

15. Maneat igitur, ad ipsorum confusionem Deum voluisse, has ipsis valere Apparitiones. Et quemadmodum vltus est eos, qui in se, suas imagines, sibi deuotos, suas leges atque sua sacra iniuriosi fuerunt, ita hisce Apparitionibus, iustissimam indignationem voluit demonstrare Iudæis, cum summâ ipsorum confusionem.

C A P V T V.

Quidnam demonibus propositum sit, quando similibus Apparitionibus homines dementant.

Proposita est hominum pernicietas. Complacentiam sui excitat facile, non salus;

Et vtuntur ad id medijs illi conuenientibus. magnitudo siue dignitas Apparitionis, eiusdem queraritas.

Hic ipsis plurimum seruit complacentia sui. Hinc ardua solet Deus adiungere reuelationibus;

Præsens animarum periculum, ob Et Sancti easdem deprecari, aut superbiam & contemptum aliorum &c. ceriè non expetere solent, &c.

1.

Via non solùm à Deo sunt nostræ, de quibus agimus Apparitiones Sacramentales sub peregrinis speciebus; verùm etiam quandòque dæmones habere possunt auctores;